דעל העצים כתיב כי תיבעי לך אליבא דמ"ד ⊕על בסמוך מאי ה"ג על בסמוך או דלמא על העצים דומיא דעל המזבח מה

התם על ממש אף ה"ג על ממש תיקו:

מתני' אהקומץ מיעומו מעכב את רובו

ים בעשרון מיעומו מעכב את רובו יהיין מיעומו

מעכב את רובו יהשמן מיעומו מעכב את

רובו פהסולת והשמן מעכבין זה את זה

יהקומץ והלבונה מעכבין זה את זה: גמ'

מ"ם אמר קרא ימלא קומצו תרי זימני עשרון

מיעומו מעכב את רובו מאי מעמא אמר קרא

מסלתה שאם יחסרה כל שהוא פסולה היין

מיעומו מעכב את רובו ככה השמן מיעומו

מעכב את רובו דמנחת נסכים ככה יו ומנחת

נדבה אמר קרא ומשמנה שאם חסר כל שהוא

פסולה השמן והסולת מעכבין זה את זה

מסלתה ומשמנה מגרשה ומשמנה הקומץ

והלבונה מעכבין זה את זה על כל לבונתה

יואת כל הלבונה אשר על המנחה: מתני'

שני שעירי יה"כ מעכבין זה את זה ישני כבשי

עצרת מעכבין זה את זה חב' חלות מעכבות

זו את זו משני סדרין מעכבין זה את זה שני

בזיכין מעכבין זה את זה הסדרין 'והבזיכין

מעכבין זה את זה יב' מינים שבנזיר לג' שבפרה

וד' שבתודה מוד' שבלולב יוארבע שבמצורע

מעכבין זה את זה ישבעה הזאות שבפרה

מעכבות זו את זו "ז' הזיות שעל בין הבדים

שעל הפרכת שעל מזבח הזהב מעכבות זו את

זו: גמ' שני שעירי יה"כ מעכבין זה את זה

חוקה שני כבשי עצרת מעכבין זה את זה

הויה שתי חלות הויה שני סדרין חוקה שני

בזיכין חוקה הסדרין והבזיכין חוקה שני

מינים שבנזיר דכתיב כן יעשה ג' שבפרה

חוקה ארבעה שבתודה דאיתקש לנזיר

דכתיב יעל זבח תודת שלמיו יואמר מר

שלמיו לרבות שלמי נזיר וארבעה שבמצורע

דכתי' יזאת תהיה תורת המצורע וד' שבלולב

¹ולקחתם לקיחה תמה אמר רב חנן בר רבא

ל"ש אלא שאין לו אבל יש לו אין מעכבין

מיתיבי ד' מינין שבלולב ב' מהן עושין פירות

וב' מהם אין עושין פירות העושין פירות יהיו

זקוקין לשאין עושין דו ושאין עושין פירות יהיו זקוקין לעושין פירות ואין אדם

יוצא ידי חובתו בהן עד שיהו כולן באגודה אחת וכן ישראל בהרצאה עד

שיהו כולן באגודה אחת שנאמר יהבונה בשמים מעלותיו ואגודתו על ארץ

יםדה תנאי היא דתניא ®לולב בין אגוד בין שאינו אגוד כשר ר' יהודה אומר אגוד כשר שאינו אגוד פסול מאי מעמא דר' יהודה גמר קיחה קיחה מאגודת

אזוב מה להלן באגודה אף כאן באגודה ורבגן לא גמרי קיחה קיחה כמאן

אזלא הא ידתניא ילולב מצוה לאוגדו ואם לא אגדו כשר כמאן אי כרבי

דאם חסר לא בעי שנה הכתוב אבל למעכבין זה את

זה בעי שנה הכתוב כדפרישית לעיל (דף יט.) מ"ר:

מים חיים לא חשיב לפי שהיה מערב

בהם הדם כדכתיב (ויקרא יד) וטבל

אותם בדם תימה דלא חשיב הזאות

דמלורע דמעכבות זו את זו וי"ל דתנא

ושייר דהא לא חשיב נמי דפרים ואילים

דחג דכתיב בהו (במדבר כט) כמשפט

לעכב ואיכא טובא. מ"ר:

מד' מינים ומברך על נטילח לולב כמו אתרוג דשרי חסר ולא בעינן

תמות אלא ביום ראשון בב] ולדבריהם

ביום שני חיסגי שיטול האחד בשביל

כולם וליתא דבסוף לולב הגזול (סוכה

מא:) ובריש לולב וערבה (שם מג.)

דרשינן מולקחתם לקיחה לכל אחד

ואחד מדכתיב ולהחתם לשוז רבים ולא

כתיב ולקחת כג] אלא כי היכי דעיקר

להיחה היימא אכולהו יומי הוא הדין

לקיחה תמה ברן דבעי לקיחת ד' מינים

אכולהו יומי ולקיחת כל אחד ואחד

אבל תמות של עלמן וכן לכם למעוטי

שאול וגזול לא בעי אלא ביום ראשון.

מ״ר: לא שנו אלא שאין לו אבל יש

לו אין מעכבין. פי׳ בהלכות גדולות

בהלכות לולב יש לו אין מעכבין דלא

תימא עד דמגבה להו בהדי הדדי לא

נפיק אלא אי מגבה חד חד לחודיה

שפיר דמי דקי"ל לולב אין לריך אגודה

מ״ר. ור״ת הגיה בספרו ד) ל״ש פירוש

דמעכב׳ משום תמה אלא שאין לו

אבל יש לו תמה הוא אף על פי שלא

חיברו באגודה כדאמרי׳ לקמן דלא

דרשי רבנן קיחה קיחה ולר׳ יהודה

דדריש ליה קיחה קיחה דלא הויא

תמה אלא א״כ אגדו ה) וכולהו פי׳ דגמ׳

אפי׳ לפי׳ הלכות גדולות נראה דלריך

לאוגדו כדמסיק עליה זה אלי

ואנוהו. מ"ר יו:

לא גמרי קיחה קיחה. אע"ג דגמרי

קידושין (דף ב.) שמא הך דהכא אינה

מופנה א"נ קיחה קיחה גמרי לקיחה

לקיחה לא גמרי. מ"ר:

ועשה באשר עשה כו'. נרייתא

(זבחים לט.) והתם מפרש לה שפיר. מ"ר:

זו מיתנייא בפרק ב"ש בה]

קיחה קיחה משדה עפרון בריש

דביום ב' סגי בחד

ולקחתם לקיחה תמה.

עב א מיי' פי"ג מהל' מעה"ק הלכה יד: עג ב מיי' פי"ב שם הלכה ה: עד ג מיי' פ"ב שם הלכה ה: עה דהו מיי׳ שם פי״ג הלכה יד: עו ז ח מיי׳ פ״ח מהל׳

תמידין ומוספין הלכה עו ט י מיי׳ שם פ״ה הלכה

עח כ מיי׳ פ״ע מהל׳ מ הקרבנות הלכה כד: ל [מיי׳ פ״ג מהלי אדומה הלכה בן: לחירום שלם כן. עם מ מיי' פ"ז מהל' לולב הלכה ה טור ש"ע א"ח סימן תרנא סעיף יב:

ג מיי' פי"א מהלכו טומאת לרעת הלכה א: פנמ פא ס מיי' פ"ד מהל' פרה מלכם זי

הלכה ז:

בב ע מיי' פ"ב מהלכות
פסוה"מ הלכה ג:
בג פ מיי' פ"ז מהלי לולב
הלכה ו טוש"ע א"ח סי'
מרנא סעיף א:

חורה אור השלם וְהֵבִיאָה אָל בְּנִי אַהַרן הַבְּנִים וְקָמֵץ מִשְׁם מלא קְמְצוֹ מִפְּלְתָה וֹמְשְׁמֵנה על בְּל לְבַנְתָה וְהַקְטִיר הבֹּהַן אָת אַוְבְרְתָה הַמְּוְבְּחָה אשה רַיחַ נִיחֹת לְיִי: אשה רַיחַ נִיחֹת לְיִי:

מִסֹלֶת הַמִּנְחָה וּמִשְּׁמְנהּ וְאֵת כָּל הַלְבנָה אֲשׁר עַל הַמְנָחָה וְהַקְטִיר הַמִּוֹבֵּחַ ריח ניחח אזכרתה ליי:

... על חלת לחם חמע 3. על חַלֹּת לֶחֶם חְמֵץ קַרְיב קַרְבְּנוֹ עַל זְבַח חּוֹדַת שְלְמִיוֹ: ויקרא ז יג שְׁלְמִיוֹ: ויקרא ז יג הַמְּיַר תְּוֹדְת בְּיוֹם שְהַנְּת תְּוֹדְת הַמְּיַר תְּוֹדְת הַמְּיַר תְּוֹדְת בְּיוֹם שְהַרְתוֹ הַבְּיַרוֹ אֶל הַכֹּדְן:

ויקרא יד ב ויקרא יד ב וּלְקַחָתֵּם לְכֵם בַּיּוֹם הראשון פְּרִי עַץ הָדָר כָּפּת הָמֶרִים וַעֲנַף עֵץ עָבֹת וְעָרְבֵי נָחַל וּשְׁמַחְתם לְפָּנִי יִי אֱלֹהִיכָם שִׁבְעַת יְמִים: יִי אֱלֹהִיכָם שִׁבְעַת יְמִים:

הבונה בְשְׁמִים מְעַלוֹתְיוֹ
 הבונה בְשְׁמִים מְעַלוֹתְיוֹ
 הַקְרַא לְמֵי הַיָּם וַיִּשְׁבְּכם הַלְרַא לְמֵי הַיָּם וַיִּשְׁבְּכם על בְּנֵי הָאָרֵץ יִי שְׁמוֹ:

עמוס ט ו 7. עָנִי וְזְמְרֶת יָה וִיהִי לִי לִישׁוּעָה זָה אַלִּי וְאַנְהוּ אֱלֹהִי אָבִי וָאֲרִמְמֶהָה:

ג וְעָשָּׁה לַפַּר כַּאַשׁר עשׁה. 8. וְעָשָּׂה לַפַּר כַּאַשׁר עשׁה ְבֶּשֶׁר עָשֹׁה לְפַר הַחַטְּאת כֵּן יַצְשׁה לו וְכַפֶּר עַלַהָם הַכּהַן וּנִסְלַח לָהָם:

שימה מקובצת

6) תיבות דעל העצים כתיב נמחק: כֹּן רובו העשרון: ג] ככה דמנחת: דן עושין פירות ושאין: סּ] ועשה כאשר עשה וכיפר: ו) אליבא מ״ד על העצים ס״א דמ״ד נ״א אבל על המזבח לא קאמר שכשאתה אומר על . העצים אתה מקיים על המזבח כשאתה אומר על המזבח אתה מבטל על

יהודה לא אגדו אמאי כשר אי רבנן מאי מצוה לעולם רבנן ומאי מצוה משום זה אלי ואנוהו: שבע הזאות שבפרה מעכבות זו את זו חוקה שבע הזאות שעל בין הבדים ושעל מזבח הזהב ושעל הפרוכת מעכבות זו את זו דיה"כ כתיב חוקה דפר כהן משוח ודפר העלם דבר של ציבור ודשעירי עבודת כוכבים יו כדתניאי פועשה לפר כאשר עשה לפר מה ת"ל לכפול בהואות משמ טן פטולה מסלתה: ין חיבת דריש ליתא שם: יו) בנסכים כתיב ככה: ינ) משמע: יג) מתיבות גרש עד חיבות מנחות ס"א אינו: יון חיבת מתני במששה ביו אסדרים ואבזיכין נמחק פנאן ושייך לקמן אחר חיבת גמ' קודם ד"ה כן יששה: עון זאת להם לחוקה: עון חולת של עצרה: יון חולעה הס"ד ומה"ד ארבע שטרודה מקור אולה ותיקיון דובכה בסיק החידה הס"ד ומה"ד אובע שבמצורע עץ אוד ואודנו ושני תולעת וצפרים הס"ד ומה"ד שבע: יון דבר של צבור בין דפר כהן משיח כדמפורש בויקרא: יע) לרבות שלמי: כ) שמן שבתודה: כ6) באזהרת הזאות בפר העלם דבר הס"ד: ככן ראשון ולא נהירא דלדבריהם: כגן ולקחת ואינו כן דהתם לא מחלקינן בין יו"ט ראשון לשאר ימים: כדן תמה עיין בתוסי ר"פ לולב הגזול: כדן ב"ש (דף מא):

אל העלים על המובח: אליכא דמ"ד ו חיועל העלים) על בסמוך. מסלתה ומשמנה מגרשה ומשמנה. לגבי עיכובא דנפשיה בפ׳ שתי הלחם (לקתן דף נו.) במשנה פליגי ה״נ דכתיב על העלים על בסמוך יו: בותבי מיעועו מעכב את רובו. שאם חיסר כל שהוא פסול: סיין. שלישית ההין של איל ורביעית ההין לכבש וחלי ההין ארבעה שבמצורע. ען ארו ואזוב ושני תולעת 4 וולפוריןן אבל

> העלם דבר: לכפול בהזיות. לשנות באוהרת הואת באן הדם עליו: ಶರ್ಗ

> לפר וכן השמן בין דמנחת נסכים ש) כשיעור הן ההין בין בלוג דמנחת נדבה: גבל' מלא קומלו תרי זימני. בויקרא חד במנחת נדבה יוקמן משם מלא קומלו וחד במנחת חוטא יוחמד הכהן ממנה מלא קומצו חד למצוה לעכב: שאם חסר כל שהוא פסולה. מן דסלתהל) מריבויה דה"ה י]מ)[דריש]: ככה. בנסכים יא] (א) ככה יעשה לשור האחד בפרשת שלח לדי: מסלפה ומשמנה. יבן ומשמע שיהו שניהן והדר כתיב נמי מגרשה ומשמנה שיהו שניהן שנה הכתוב לעכב: יג] גרש וסולת מד הוא אלא שגרש במנחת ביכוריםם) וסלת בשאר מנחות: על כל לבונתה ואת כל הלבונה. שנה הכתוב לעכב: ידן בותבר' שובתעשה יה"כ כתיב חוקה באחרי מות והיתה זאת מין לחוקת עולם וגו׳ [ויקראטון וחוקה עיכובה :הוייה. סלתתהיינהן שסכגן :בלחם הפנים כתיב ושם כדן מאשי ה' חה עולם ואכולהו קאי אסדרים ואבזיכין: בותבי' שתי חלות. שו] עלרת (): שני סדרים. דלחם הפנים: שני מינין שבנזיר. חלות ורקיקין בפרשת נשחט: ג' שבפרה אדומה. עך ארז ואזוב ושני תולעת יוֹ ולפורין במלורעק): שבע הואות שבפרה. והזה אל נכח פני אהל מועד וגו׳ה: שעל בין הבדים. ביה"כ כדאמרינן במס' יומא (דף נג:): שעל הפרכת ומוכח הוהב. בין דיה"כש בין דפר העלם דבר יח] בין דפר כהן משיח בויקרא [ד]: יוגמ' כן ישה. על תורת מרו (במדבר ו) עיכובה: חוקה. זהתחוקת התורה [שסטו]: סהיה. הויא עיכובא: לקיחה חמה. ארבעתן כאחד: (כ) ישן שלמיא) נויר. ליו״ד קבין ירושלמיות סלת ולרביעית שמן ב] כתודה בפ׳ התודה (לקמן עת.): שאין לו. ד' מינין דלולב מעכבין: אבל יש לו אין מעכבין. אפילו לא אגדן כאחד: שנים מהן עושין פירות. דאתרוג ותמרים: יהו זקוקים. כלומר כולן יהו כאחד: בהרלאה. כשהן מתענין אין נענין עד שיהו כולן באגודה אחת לדיקים ורשעים כי דומיא דעושין ואין עושים פירות: על הארץ יסדה. בומן שאגודתו ביחד או יסדה: ועשה לפר כחשר עשה לפר חטחת. בפר העלם דבר כתיב שיעשו לו כאשר עשה לפר כהן משיח שלמעלה הימנו: מה פ"ל. והלא כל מה שפירש לפר כהן משיח פירש לפר

 לקמן סב. לח.
 סוטה לו. סנהדי יג:], ב) [לעיל
 ט:], ג) לקמן עח. לעיל יט.,
 נעיין הגירסא בילקוט
 [עיין הגירסא בילקוט ד) [עיין הגירסא בילקוט פרשה אמור], ה) סוכה יא: לג., ו) שם יא:, ו) [זבחים למ.], ח) ל״ק מ״ו, ע) שהוא כשיעור וד' שבמלורע מוסיף ליפרים במלורע הס"ד וכל"ל. ל"ק, ל) ובמדבר ון, ק) ר"ל במלורע ל) נבתדבר ון, ק? כ"ל בתלורנע ליכל לפורים מוסקיף על גי שכפרה, ר? ושם ישן, פן שם ישן, ש) נויקרל עזן, פו גמי ד"יה מ"ה הויה פלעת חיינה לחייכ מ"ה הויה פלעת חיינה לחייכ קלי כי לח"כ ד"ה מן ישה עיכובל לח"כ ד"ה מוקה כו" עיכובל לח"כ ד"ה מוקה כו" התורה הק"ד אח"ל ד"ה תהיה הויה עיכובא אח"כ ד"ה לקיחה כו' כאחד הס"ד אח"כ ד"ה שאין לו כו'. ל"ק, א) ל"ל לרבות שלמי, ב) [כריתות ו:], נו ל"ק, ד) ל"ש דמעכבים משום. ל"ק, ד) ל"ש דמעכבים

הגהות הב"ח

גליון הש"ם , מתני' הסולת והשמן מעכבין. עיין לקמן דף מד ע"ב מוספות ד"ה הסולת:

על בסמוך. כל היכא דכתיב על משמע בסמוך וכו׳ כמו ועליו מטה מנשה (כמדבר כ) (פסחים סג:). וכן ישראל בהרצאה וכן ישראל בהרצאה עד שיהו כולן באגודה אחת. פי' עושין פירות אלו תלמידי חכמים שהם מבקשים רחמים על בעלי בתים שינצלו מן הפורעניות כדשלחו מתם עושים פירות, והדם וערבה שאין עושין פירות מכפרים על תלמידי חכמים שעושים פירות (מחז"ו שם). אגוד. שלשת המנינים כלחת וחובת ישה. ורבבן לא גמרי קיחה קיחה, לח למדור חלק לדם לחד ומידה שום מעלמו אלא לדיכ למדו מרכז ומיד מדיכו עד משה רביני, ומיד שלדים אירה שה כמהנד (שום). זה קלי ואבוהו. מל לוצל מידי מלוים, סוכם מה לוצל וציבו על היצית על היצ נאה לולב נאה ציצית נאה

שנה לכתור ועשה לפר לאשר "" ששה להיות ששה להיות משה שה שה להיות משה להיות מש

(A) רש"י ד"ה ככה בנסכים כתיב ככה: (ב) ד"ה שלמי ב"ל מודם ד"ה מהיה:

מוסף רש"י